

[Jørgen Estrup]

Jeg vil heller ikke tages til indtægt for alle pressemeddelelser, der udkommer, hverken fra Venstres Pressebureau eller De Konservatives Pressebureau. Jeg tror, vi har en fin modus på det område dér, og sådan må det vel i øvrigt normalt være.

Så siger hr. Hans Hækkerup, at det, han har sagt om dagsordenen, kun var et spørgsmål om, hvad han gerne ville have ind i den. Jeg ved ikke, om Ritzau har fejlciteret hr. Hans Hækkerup, for det er bestemt ikke det indtryk, man får. Hr. Hans Hækkerup er citeret for, at han har lavet en voldsom opstramning af det udspil, regeringen fremlagde onsdag. Det er lidt svært at forstå, at dette kun er et spørgsmål om, hvad man ønsker, og ikke om, hvad man har realiseret.

Jeg opfatter ærligt talt ikke dette som andet end lidt partipolitisk gnideri, som jeg måske uforvarende har været med til – og det beklager jeg endnu en gang – men som jeg synes vi skulle stoppe og så i stedet for gøre det, som jeg synes fru Connie Hedegaard meget rigtigt sagde, nemlig erkende, at der er et forlig.

Der er også forskellige meninger om forudsætningerne for det forlig, det har vi diskutere, og jeg mener, man har ret til at have en opfattelse og give udtryk for den, men hvis der ikke er enighed imellem forligspartierne om ændringer, ja, så sker der ikke noget, sådan er reglerne for et forlig. Og dermed synes jeg egentlig denne debat kunne få et rimeligt udgangspunkt og et rimeligt forløb i stedet for noget, som man kan have svært ved at forstå uden for disse mure.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Hr. Hans Hækkerup spurgte, om regeringspartierne var enige i den pressemeddelelse, der var udsendt fra Det Radikale Venstre. Tak, fordi hr. Jørgen Estrup svarede på det!

Nu synes jeg umiddelbart, at ikke alle – men det sker jo så tit her i Folketinget, det gælder alle partier – har optrådt lige elegant i disse dage, ingen nævnt, ingen glemt. Men det, der for mig alligevel er det væsentlige af de sidste 20 minutters debat, er vel det, hr. Jørgen Estrup sagde til sidst, nemlig det, som også står et enkelt sted i pressemeddelelsen – og det er jeg da 100 pct. enig i – og som hr. Jørgen Estrup sagde i sin tale og siden har gentaget to gange under

korte bemærkninger, at De Radikale fortsat står bag den dagsorden, som blev forhandlet, og som man var enig om i morges.

Så spørger hr. Pelle Voigt meget rigtigt: Hvad står der så i den dagsorden? Den er lang og omfattende, så den skal jeg da ikke læse op. Men jeg vil gerne læse de par sætninger op, som for mig er det helt centrale, og som jeg også forstod hr. Hans Hækkerup har sagt et par gange at man fortsat er enig i. Der står:

»Da det er sandsynligt, at der allerede i efteråret 1990 kan indgås en aftale om konventionel nedrustning, konstaterer Folketinget, at der som anført i Forsvarskommissionens beretning ikke forud for aftalen er grundlag for en ensidig nedskæring af det danske forsvarsbudget.«

Altså ingen ensidig nedskæring, før aftalen er indgået. Det er efter min mening nøgleordene i det. Det har man jo Socialdemokratiets tilsgang om, det er man enig i, det siger De Radikale, det sagde jeg også på et eller andet tidspunkt, det har Venstre sagt, og det synes jeg faktisk er godt. Lad os holde fast i det.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Jeg har forstået Det Radikale Venstres holdning sådan, at man er enig i dagsordenen, når man ser væk fra indholdet af dagsordenen. Det er jo det, der har skabt lidt usikkerhed hos os andre.

Jeg tror, man kan sige det sådan, at befolkningen, offentligheden, er meget tålmodig, når det drejer sig om forskellige synspunkter inden for den nuværende regering. Man kan jo ikke høre radio eller læse aviser uden hver dag at høre mindst to opfattelser af den samme sag udtrykt af repræsentanter for regeringspartierne. Men der er vel tilbage stadig væk en fornemmelse hos folk af, at når det drejer sig om det danske forsvar, når det drejer sig om dansk udenrigspolitik, når det drejer sig om det sikkerhedspolitiske, så bør der være enighed, så bør partierne optræde enigt over for omverdenen.

Vi har i Socialdemokratiet, hvor vi er i opposition, også selv om vi er uenige på en række konkrete punkter, tilstræbt, at der blev en bred enighed om dansk udenrigs- og sikkerhedspolitik. Det, der er problemet, er, at et af regeringspartierne både ønsker at være med i regeringen og tegne sin helt private profil, når det drejer